

UZASADNIENIE

Pozwem z 22-06-2015 r. P. B. wniósł pozew przeciwko (...) S.A. w W., domagając się ustalenia nieistnienia zobowiązania w postaci obowiązku zapłaty kary umownej w wysokości 1.370,75 zł, nałożonej przez pozwaną na powoda w oparciu o postanowienia łączącej strony umowy o świadczenie usług. Powód wniósł również o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu. W uzasadnieniu podniesiono, iż powód był wieloletnim abonentem pozwanego. 26.09.2013 r. strony zawarły umowę o świadczenie usług telefonii i dostępu do internetu. Z uwagi na specyfikę potrzeb powoda, uzależnił on podpisanie umowy od zgodności usług pozwanej z posiadanym przez powoda alarmem chroniącym mieszkanie. Pozwana zapewniła o kompatybilności urządzenia alarmowego i jego oprogramowania z usługą telefoniczną. W toku wykonywania usługi prędkość łącza internetowego znacząco odbiegała od prędkości wskazanej w umowie, system alarmowy nie funkcjonował, w wyniku niekompatybilności uległ uszkodzeniu, którego usunięcie wyceniono na 3.000 zł. Mimo uwzględnienia reklamacji powoda, jakość usług nie uległa poprawie. Pracownicy obsługi technicznej pozwanej nieoficjalnie poinformowali powoda, iż należyte wykonywanie usługi przez pozwaną jest niemożliwe ze względów technicznych. Wobec nienależytego wywiązywania się z umowy przez pozwaną, powodowi – w myśl jej postanowień – przysługiwało prawo rozwiązania jej bez zapłaty kary umownej. Po dokonanych między sobą konsultacjach – strony zawarły porozumienie o zmianie usług na wyłącznie usługę telefonii stacjonarnej w innym planie. Mimo powyższego, pozwana obciążyła powoda karą umowną i nie uchyliła jej po kilkukrotnej wymianie pism z powodem. Firma windykacyjna na zlecenie pozwanej nęka powoda telefonami i wiadomościami wysyłanymi co kilkanaście minut, blokowane są jego numery telefonów, jednocześnie pozwana nie wystąpiła dotąd na drogę sądową przeciwko powodowi, stąd ma on interes prawny w domaganiu się ustalenia jak w pozwie

(pozew – k. 2-5).

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Pozwana podniosła, iż żądana od powoda kwota z tytułu noty obciążeniowej nie stanowi kary umownej sensu stricto, lecz jest zwrotem ulgi związanej z udzieleniem powodowi rabatów w zamian za zawarcie umowy na czas określony, co znajduje oparcie w art. 57 ust. 6 prawa telekomunikacyjnego i postanowieniach łączącej strony umowy. Powód nie wykazał, by prędkość internetu w sposób ciągły mieściła się poniżej parametrów wskazanych w umowie, nie może więc być mowy o jego uprawnieniu do bezkosztowego rozwiązania umowy. Ponadto strony zawarły typową umowę o świadczenie usług dostępu do internetu, bez usług dodatkowych, np. monitoringu. Powód nie wykazał, by pozwana zobowiązała się do obsługi jego systemu alarmowego, nie przedstawił pozwanej dokumentacji technicznej systemu alarmowego niezbędnej do zapewnienia kompatybilności systemów pozwanej i alarmowego. Pozwana zaprzeczyła też, by zobowiązała się do świadczenia usług w połączeniu z systemem alarmowym powoda.

(odpowiedź na pozew – k. 85-86).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26.09.2013 r. powód zawarł z (...) S.A. w W. (obecnie: (...) S.A. w W.) umowę nr (...) o świadczenie usługi dostępu do Internetu i usługi (...) (dalej: umowa). W ramach świadczonej usługi, pozwany zapewniał powodowi stały dostęp do sieci Internet z minimalną przepustowością do komputera abonenta 998 kb/s i od komputera 135 kb/s, oraz możliwość realizowania połączeń głosowych w technologii V. over Internet P. (§3 ust. 1 i 2 umowy). Umowa została zawarta na okres 24 miesięcy od dnia rozpoczęcia świadczenia usługi, w ramach oferty promocyjnej Wyjątkowa Moc Internetu i Rozmowy (§2 ust. 3 i 4 umowy). Zmiana umowy wymagała co o zasady zawarcia aneksu w formie pisemnej lub elektronicznej, przy czym zmiana rodzaju świadczonych usług i okresu obowiązywania umowy była dopuszczalna za pomocą środków porozumiewania się na odległość, w szczególności telefonicznie; w takim przypadku pozwany zobowiązywał się dostarczyć abonentowi potwierdzenie zmiany warunków umowy za pomocą środków porozumiewania się na odległość lub w formie pisemnej (§5 ust. 1-3 umowy). Powodowi przysługiwało prawo rozwiązania umowy ze skutkiem natychmiastowym w przypadku, gdyby pozwany świadczył usługę niezgodnie

z Umową (§6 ust. 2). W sprawach nieuregulowanych w umowie zastosowanie znajdowały postanowienia Regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych (dalej: regulamin usług) oraz Regulaminu promocji (...) (dalej: regulamin promocji).

(bezsporne; umowa – k. 45-48)

Zgodnie z postanowieniami regulaminu usług, abonent mógł rozwiązać umowę ze skutkiem natychmiastowym w przypadku gdyby (...) S.A. świadczyło usługi telekomunikacyjne w sposób niezgodny z umową, regulaminem usług, Cennikami TP lub przepisami prawa (§13 ust. 2). Za każdy dzień przerwy w świadczeniu usług powstałej z przyczyn leżących po stronie TP, nie krótszej niż 36 godzin, abonentowi przysługiwało prawo żądania kary umownej w wysokości 1/30 miesięcznej opłaty abonamentowej za wykorzystywany plan telefoniczny oraz uprawnienie żądania zwrotu 1/30 miesięcznej ww. opłaty abonamentowej (§22 ust. 2-4). W przypadku rozwiązania umowy przez TP z winy abonenta lub jej rozwiązania przez abonenta przed upływem okresu, na jaki została zawarta lub przedłużona, TP miał prawo żądać zwrotu ulg udzielonych abonentowi w związku z zawarciem umowy, przy czym prawo żądania zwrotu ulgi nie przysługiwało w razie rozwiązania umowy przez abonenta w przypadku wskazanym w § 13 ust. 2 regulaminu usług lub w przypadkach określonych w obowiązujących przepisach prawa (§23 ust. 4-5).

(bezsporne; regulamin usług – k. 53-55)

Zgodnie z postanowieniami regulaminu promocji, powodowi przyznano ulgę w opłacie za aktywację i instalację usługi w wysokości 180 zł z VAT oraz ulgę w miesięcznych opłatach abonamentowych w całkowitej wysokości 2.165,52 zł z VAT, 89,01 zł z VAT miesięcznie – w tym za dostęp do internetu 49 zł miesięcznie (tabele nr 1 i 2, ust. 7). W przypadku rozwiązania umowy przez TP z winy abonenta lub jej rozwiązania przed upływem okresu na jaki umowa została zawarta, abonenta obciążała kara umowna w wysokości udzielonej ulgi w opłacie za aktywację i instalację pomniejszonej o jej proporcjonalną wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania, a także w wysokości sumy miesięcznych opłat abonamentowych pozostałych do zakończenia okresu na jaki umowa została zawarta lub przedłużona, nie wyższej niż kwota całkowitej ulgi, pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania (ust. 10 i 11 regulaminu promocji).

(bezsporne; regulamin promocji – k. 115-116)

Przed zawarciem ww. umowy, powód pozostawał wieloletnim abonentem pozwanego w zakresie usługi analogowych połączeń telefonicznych. Do sieci telefonicznej powoda podłączony był system alarmowy, założony w jego mieszkaniu i piwnicy. W przypadku aktywacji alarmu, system alarmowy wykonywał automatyczne połączenie telefoniczne do powoda informujące o uruchomieniu alarmu.

(bezsporne; zeznania świadka M. S. – k. 130; zeznania powoda – k. 186-188, 00:02:49 – 00:19:58)

Propozycję zawarcia umowy powód otrzymał telefonicznie. W trakcie rozmowy, na pytania powoda przedstawicielka pozwanego zapewniła o świadczeniu usługi dostępu do internetu ze stałą, maksymalną przepustowością 10 Mb/s i braku spadków przepustowości. Z zamiarem zawarcia umowy, powód zamówił wizytę technika pozwanego w lokalu, w którym miała być świadczona usługa. Na pytania powoda, czy zamontowany system alarmowy powoda będzie współpracował z urządzeniami pozwanego i w ramach planowanej usługi, przedstawiciel pozwanego zapewnił powoda o kompatybilności ww. systemu, urządzeń i usługi.

(bezsporne; zeznania powoda – k. 186-188, 00:02:49 – 00:19:58)

Po zawarciu umowy, faktyczna przepustowość łącza internetowego odbiegała od oczekiwań powoda, częstokroć spadając poniżej 1 Mb/s. Powód wielokrotnie składał reklamacje z uwagi na nienależyte wykonywanie umowy przez pozwanego. Wobec potwierdzonych przeciążeń sieci i uwzględnienia reklamacji, za grudzień 2013 r. oraz marzec i kwiecień 2014 r. powodowi udzielono bonifikaty w wysokości 50% opłaty abonamentowej za usługę dostępu do internetu.

(pisma pozwanego: z 20.12.2013 r. – k. 112; z 3.04.2014 r. – k. 56, 110; z 6.05.2014 r. – k. 58, 111)

Ponadto, po zawarciu umowy system alarmowy powoda zaczął włączać się samoczynnie, sygnalizować błędy, powód nie otrzymywał automatycznych powiadomień telefonicznych o aktywacji systemu. Przywrócenie funkcjonalności systemu alarmowego okazało się być niemożliwe z uwagi na niekombatybilność analogowego systemu z usługami pozwanego świadczonymi w technice cyfrowej.

(bezsporne; zeznania świadka M. S. – k. 130; zeznania powoda – k. 186-188, 00:02:49 – 00:19:58)

Powód składał reklamacje w związku z brakiem prawidłowego funkcjonowania systemu alarmowego w połączeniu z usługami pozwanego na podstawie zawartej umowy, mimo uprzednich zapewnień przedstawicieli pozwanego o ich zgodności. Reklamacje w tym zakresie nie były przez pozwanego uwzględniane.

(bezsporne)

Strony zawarły porozumienie o zmianie warunków umowy. Od dnia 1.08.2014 r. pozwany miał świadczyć na rzecz powoda wyłącznie usługę telefoniczną analogową w ramach oferty Plan Na Każdy Dzień, na czas określony do 31.07.2016 r.

(bezsporne; pismo pozwanego z 28.07.2014 r. – k. 59; pismem potwierdzenie zmiany warunków umowy – k. 60)

3.08.2014 r. pozwany wystawił powodowi notę obciążeniową nr (...), obciążając powoda karą umowną związaną z przyznaną w ramach oferty ulgą dla opłaty abonamentowej w wysokości 1.370,75 zł, wzywając powoda do zapłaty w terminie 14 dni od daty otrzymania wezwania.

(nota obciążeniowa – k. 61-62)

Powód składał reklamacje na bezzasadne naliczenie mu ww. opłaty. Reklamacje w tym zakresie nie były przez pozwanego uwzględniane. Pozwany kierował do powoda kolejne wezwania do zapłaty, zlecił dokonywanie czynności windykacyjnych zewnętrznemu podmiotowi. Przedstawiciele firmy windykacyjnej wysyłają do powoda monity w drodze wiadomości SMS, dzwonią do niego, jego sąsiadów.

(bezsporne)

Okoliczności bezsporne Sąd mógł uznać za ustalone już w oparciu o zasady wyrażone w art. 229 i 230 kpc. Ponadto podstawą ustaleń w sprawie były także opisane powyżej dokumenty, których prawdziwość i autentyczność nie była w toku postępowania kwestionowana. Sąd także dał wiarę zeznającym w sprawie świadkowi i powodowi, których zeznania korelowały z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w sprawie niniejszej zasługiwało na uwzględnienie.

W myśl art. 189 k.p.c. powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Uwzględnienie powództwa wymaga spełnienia w czasie zamknięcia rozprawy spełnienia dwóch przesłanek: istnienia interesu prawnego w żądaniu udzielenia ochrony prawnej przez wydanie wyroku ustalającego oraz istnienia bądź nieistnienia danego stosunku prawnego bądź prawa. Ciężar dowodu istnienia tych przesłanek – zgodnie z art. 6 k.c. - spoczywa na powodzie (wyrok Sądu Najwyższego z 30.11.2000 r., I CKN 903/00), przy czym dopiero wykazanie posiadania interesu prawnego umożliwia badanie prawdziwości twierdzeń, że wymieniony w powództwie stosunek prawny lub prawo istnieje (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 14.02.2013 r., I ACa 826/12).

Skuteczne powołanie się na interes prawny wymaga wykazania, że oczekiwane rozstrzygnięcie wywoła takie skutki w stosunkach między stronami, w następstwie których ich sytuacja prawna zostanie określona jednoznacznie i tym samym wyeliminowane zostanie, wynikające z błędnego przekonania co do przysługiwania powodowi określonych uprawnień, ryzyko naruszenia w przyszłości jego praw. Interes prawny występuje wtedy, gdy sam skutek, jaki wywoła uprawomocnienie się wyroku ustalającego, zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów, czyli definitywnie zakończy spór istniejący lub prewencyjnie zapobiegnie powstaniu takiego sporu w przyszłości, a jednocześnie interes ten nie podlega ochronie w drodze innego środka. Brak interesu prawnego w uzyskaniu orzeczenia ustalającego prawo lub stosunek prawny ma miejsce wtedy, gdy te okoliczności faktyczne, na tle których powód występuje z żądaniem, uzasadniają wystąpienie z żądaniem zmierzającym do zaspokojenia roszczenia, o którym powód twierdzi, że mu przysługuje (wyrok Sądu Najwyższego z 4.03.2011 r., I CSK 351/10). W przypadku gdy dojdzie już do naruszenia prawa, w związku z którym powodowi służy roszczenie o świadczenie (danie, czynienie, zaniechanie, znoszenie), wyłączona jest możliwość skutecznego wystąpienia z powództwem o ustalenie, skoro sfera podlegająca ochronie jest w takiej sytuacji szersza, a rozstrzygnięcie o różnicy zdań w stanowiskach stron nabiera charakteru przesłankowego (wyrok Sądu Najwyższego z 15.03.2002 r., II CKN 919/99). Ponadto dłużnik dopóty ma interes prawny w ustaleniu rozmiaru swego obowiązku, dopóki nie został przez wierzyciela pozwany o świadczenie. Gdy już został pozwany, przysługuje mu już tylko obrona w takim procesie (wyrok Sądu Najwyższego z 29.02.1972 r., I CR 388/71).

W sprawie niniejszej, interes prawny powoda nie był przez pozwanego kwestionowany, również w ocenie Sądu przysługiwanie powodowi interesu prawnego w wytoczeniu przedmiotowego powództwa nie budziło wątpliwości. Nie zostało ustalone, aby w innym postępowaniu (...) S.A. pozwała P. B. o zapłatę w oparciu o obciążenie go – i nieuiszczenie przezeń żądanej kwoty – przedmiotową notą obciążeniową. Pozwany i inne podmioty bądź osoby, działające na jego zlecenie, podejmują przy tym wobec powoda szereg (bezsprene) uciążliwych dla niego działań, zmierzających do uregulowania przezeń należności z przedmiotowej noty obciążeniowej. Niewątpliwie zatem prawnie chronione interesy powoda są zagrożone - przy tym nie tylko w wyobrażeniu i odczuciu powoda, lecz obiektywnie – a przed wytoczeniem przeciwko niemu powództwa o zapłatę nie przysługuje mu inny środek ochrony prawnej niż powództwo z art. 189 k.p.c.

Powód skutecznie wykazał w niniejszym postępowaniu, iż pozwanemu nie przysługuje wobec niego wierzytelność z tytułu zwrotu ulg udzielonych mu w związku z zawarciem przedmiotowej umowy o świadczenie usług z 26.09.2013 r.

Strony postępowania obowiązane są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy (art. 3 k.p.c.), powód winien przytoczyć okoliczności faktyczne uzasadniające żądanie (art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c.), każda ze stron obowiązana jest również do złożenia oświadczenia co do twierdzeń strony przeciwnej, dotyczących okoliczności faktycznych (art. 210 § 2 k.p.c.).

Obowiązek przytoczenia okoliczności faktycznych jest o tyle istotny, że - zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c. - ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, zaś wedle art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Oznacza to, że przedstawienie okoliczności faktycznych istotnych w sprawie jest warunkiem sine qua non wykazania zasadności powództwa, i dopiero zgłoszenie okoliczności faktycznych, na których oparte jest żądanie pozwu, podlega dowodzeniu (art. 227 k.p.c.) lub od tego dowodzenia jest zwolnione wskutek istnienia notorii (art. 228 k.p.c.), ich przyznania przez drugą stronę (art. 229 k.p.c.) lub ich przemilczenia przez przeciwnika procesowego (art. 230 k.p.c.), ewentualnie wskutek ich objęcia domniemaniem faktycznym (art. 231 k.p.c.) lub prawnym. Strona nie może zatem ograniczyć się jedynie do zgłoszenia dowodów, z pominięciem podniesienia okoliczności faktycznych, na które te dowody zgłasza, bowiem nie jest rolą sądu w procesie wywodzenie okoliczności faktycznych ze zgłoszonych dowodów (przenoszące właściwie wyniki postępowania dowodowego do sfery domysłów, jakie okoliczności faktyczne strona wywodzi z przedstawionych dowodów), lecz weryfikacja twierdzeń strony w oparciu o przedstawione wyżej reguły dowodzenia.

Już z samej treści ww. przepisów wynika, iż uznany za przyznany przez stronę może zostać uznany tylko taki fakt, który w ogóle był objęty twierdzeniami strony przeciwnej, a contrario – nie może zostać przyjęty jako bezsporna okoliczność faktyczna nieprzytoczona przez stronę.

Zaprzeczenie przez stronę twierdzeniom strony przeciwnej czyni okoliczność sporną, wymagającą udowodnienia. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę, jednakże jest to tylko możliwość a nie obowiązek. Rzeczą sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Również nie jest sąd zobligowany w żaden sposób do doszukiwania się w zgromadzonym w toku sprawy materiale nie powołanych dowodów czy nie podniesionych szeroko rozumianych zdarzeń bądź okoliczności, które ewentualnie mogą być korzystne dla strony postępowania.

Obciążający stronę obowiązek wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których strona wywodzi skutki prawne, nieodłącznie wiąże się z obciążającym stronę wymogiem złożenia wniosku dowodowego sformułowanego w sposób należyty. Przepisy postępowania nie regulują co prawda wprost wymogów odnoszących się do wniosków dowodowych stron, jednakże wymogi minimalne można wywieść z innych regulacji dotyczących postępowania dowodowego. Zgodnie z art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, strona wskazująca dowód na poparcie swoich twierdzeń, oprócz wskazania środka dowodowego powinna zatem oznaczyć również fakty, które przez tenże środek mają podlegać stwierdzeniu (tezę dowodową). Ponadto, do oceny zgłoszonego wniosku dowodowego zasadne wydaje się być posłużenie się analogicznie kryteriami wymaganymi dla postanowienia dowodowego, którego elementy określa art. 236 k.p.c., wraz z uwzględnieniem uwag i sugestii przedstawianych przez judykaturę i piśmiennictwo, a zatem nie tylko wskazania tezy dowodowej i środka dowodowego, ale także oznaczenia ich precyzyjnie i w sposób nie budzący wątpliwości, nie zaś ogólnikowo. Wniosek niespełniający tych kryteriów może uniemożliwić stronie przeciwnej zajęcia stanowiska co do zgłoszonych dowodów, jak również uniemożliwić sądowi ocenę zasadności zgłoszonego dowodu czy wydanie postanowienia dowodowego spełniającego wymagania określone w art. 236 k.p.c. Zauważyć także należy, iż w przypadku złożenia zbyt ogólnikowego czy nieprecyzyjnego wniosku dowodowego, doszukiwanie się intencji powodujących stroną w złożeniu tegoż wniosku i precyzowanie oznaczenia tezy dowodowej czy środka dowodowego w sposób dla tej strony korzystny, niebezpiecznie zbliżałoby takie działanie Sądu do wyręczania strony w aktywności dowodowej i upodobniało je do gromadzenia materiału dowodowego z myślą o interesie strony a nie o zachowaniu bezstronności.

Należyte dochowanie obowiązków przytoczenia okoliczności faktycznych, złożenia oświadczenia co do twierdzeń strony przeciwnej, dotyczących okoliczności faktycznych, oraz zgłoszenia wniosku dowodowego, w sposób prawidłowy, winno się przy tym oceniać przez pryzmat reprezentowania strony przez profesjonalnego pełnomocnika, co do którego – zgodnie z konsekwentnym stanowiskiem judykatury - zasadne jest oczekiwanie znacznie większej staranności i precyzji w formułowaniu wniosków i pism procesowych w porównaniu do nieprofesjonalnej strony, a co za tym idzie – dalece bardziej rygorystyczna ocena tychże pism i wniosków przez sąd. Brak jest podstaw do domniemywania czy doszukiwania się w pismach profesjonalnego pełnomocnika treści wprost w nich nie wyrażonych, jak też interpretowania tego pisma w sposób sprzeczny z treścią wyrażoną wprost (por. odpowiednio uzasadnienia postanowień Sądu Najwyższego: z 8.12.1997 r., III CKN 289/97; z 26.08.1998 r., II CZ 71/98; z 12.12.2000 r., V CZ 110/00)

W sprawie niniejszej powód na uzasadnienie żądania przytoczył m. in. następujące okoliczności faktyczne: 1) prędkość łącza internetowego częstokroć spadała poniżej 1 Mb/s, 2) powód składał reklamacje dotyczące jakości świadczonych przez pozwanego usług, a pozwany te reklamacje uznawał, 3) system alarmowy powoda podłączony do instalacji telefonicznej w połączeniu z usługami pozwanego świadczonymi w technologii analogowej funkcjonował prawidłowo, po jego aktywacji powód otrzymywał automatyczne powiadomienie telefoniczne, 4) powód był zapewniany przez osoby działające z ramienia pozwanego, iż po zawarciu umowy jak z 26.09.2013 r. możliwe jest podłączenie alarmu do sieci telefonicznej w planowanej usłudze i że będzie dalej każdorazowo powiadamiany telefonicznie o aktywacji

alarmu, 5) pozwany zobowiązał się podczas indywidualnych ustaleń do przyłączenia systemu alarmowego do sieci telefonicznej tak, by powód był powiadamiany każdorazowo o włączeniu alarmu, 6) system alarmowy powoda nie został skutecznie zintegrowany z usługami pozwanego świadczonymi w wykonaniu umowy z 26.09.2013 r., w przypadku aktywacji alarmu powód nie był informowany o niej telefonicznie.

Pozwany z kolei twierdził m. in., iż: 1) pozwany incydentalnie nie dotrzymywał warunków umowy, udzielał powodowi z tego tytułu ulg, 2) powód nie wykazał by prędkość internetu w sposób ciągły mieściła się poniżej parametrów wskazanych w umowie, 3) umowa łącząca strony nie przewidywała usługi monitoringu, 4) pozwany nie zobowiązał się do obsługi systemu alarmowego powoda, 5) zaprzeczył, aby pozwany zobowiązała się do świadczenia usług w połączeniu z systemem alarmowym powoda.

Treść §6 ust. 2 umowy z 26.09.2013 r., §13 ust. 2 i §23 ust. 4-5 regulaminu usług oraz tabel nr 1 i 2, ust. 7, 10 i 11 regulaminu promocji nie była sporna. W świetle ich treści, prawo pozwanego do obciążenia powoda kwotami z tytułu zwrotu udzielonych ulg przysługiwało w przypadku rozwiązania umowy, nie zaś jej zmiany. Zważyć należy, iż pozwany – przedsiębiorca umowę z 26.09.2013 r. zawarł z powodem - konsumentem, przy wykorzystaniu wzorca umowy. Skoro zaś niejednoznaczne postanowienia tłumaczy się na korzyść konsumenta (art. 385 § 2 k.c.), tym bardziej – w myśl zasady in dubio contra proferentem – na gruncie sprawy niniejszej przyjąć należało, iż uprawnienie powyższe przysługiwało pozwanemu w przypadku stricte rozwiązania przez powoda umowy z 26.09.2013 r., nie zaś jej – uzgodnionej między stronami – zmiany. Pozwany nie zaprzeczył podnoszonej przez powoda okoliczności, iż umowę strony zmieniły w porozumieniu, i nie twierdził np., aby przedmiotowa umowa z 26.09.2013 r. została przez powoda rozwiązana, a umowa o świadczenie usługi telefonii analogowej od 1.08.2014 r. zawarta jako umowa zupełnie nowa. Takiemu przebiegowi zdarzeń przeczy zresztą przedstawione jako dowód w sprawie „potwierdzenie zmiany warunków umowy” z 29.07.2014 r. (k. 60).

Pozwany przy odpowiedzi na pozew złożył co prawda odpisy 2 pism, w których mowa o „odstąpieniu od umowy” (k. 98, 104) i „wypowiedzeniu umowy” (k. 104). W treści odpowiedzi na pozew jednakże jako dowód powołał „pisma stron w toku wykonywania umowy”, ponadto – zważywszy na umiejscowienie ww. powołania dowodów – zostały one zgłoszone co najwyżej na okoliczności podniesione powyżej w ww. piśmie, żadna z nich nie jest zaś twierdzeniem, iż powód wypowiedział umowę z 26.09.2013 r. ani zaprzeczeniem twierdzenia powoda, iż ww. umowa została zmieniona. Jak już zaś wskazywano, brak jest podstaw do wywodzenia niepodniesionych okoliczności faktycznych ze zgłoszonych dowodów.

Nawet zaś, gdyby przyjąć, iż dokonaną przez strony zmianę postanowień łączącej je umowy poczytywać za wchodzącą w zakres „rozwiązania” umowy w rozumieniu umowy i regulaminów, w ocenie Sądu uzasadnionym jest przekonanie powoda, iż w realiach sprawy niniejszej przysługiwało mu uprawnienie do rozwiązania umowy z uwagi na świadczenie przez pozwanego usługi niezgodnie z umową. Wbrew stanowisku pozwanego, niedotrzymywanie przezeń warunków umowy zawartej z powodem nie miało, w ocenie Sądu, charakteru incydentalnego. Pozwany wielokrotnie, na przestrzeni kilku miesięcy, uznawał reklamacje powoda w zakresie przepustowości łącza internetowego, przyznając mu z tego powodu istotne bonifikaty w zakresie opłat abonamentowych. Stale powtarzające się problemy z zapewnieniem minimalnej przepustowości łącza w zakresie wynoszącym zaledwie 10% przepustowości oferowanej należy uznać za świadczenie usługi niezgodnie z postanowieniami umowy. W takim zaś przypadku, wypowiedzenie umowy przez abonenta nie rodziło po stronie dostawcy usług uprawnienia do żądania zwrotu udzielonych ulg.

Na marginesie wskazać wreszcie należy, iż w sprawie niewątpliwie nie zostało wykazane, iżby pozwany zobowiązał się do przyłączenia systemu alarmowego powoda do sieci telefonicznej (pozwany temu zaprzeczył). Pozwany twierdził, iż umowa łącząca strony nie przewidywała usługi monitoringu, oraz że pozwany nie zobowiązał się do obsługi systemu alarmowego powoda – powód tymczasem żadnego z powyższych faktów nie podnosił, stąd zaprzeczenie im przez pozwanego nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia powództwa. Powód twierdził, iż był zapewniany przez osoby działające z ramienia pozwanego, iż po zawarciu umowy jak z 26.09.2013 r. podłączenie alarmu do sieci telefonicznej w planowanej usłudze będzie możliwe i że będzie dalej każdorazowo powiadamiany telefonicznie o aktywacji alarmu, innymi słowy: iż jego system alarmowy jest kompatybilny z usługą oferowaną przez pozwanego i że po podpisaniu

umowy funkcjonalność alarmu nie ulegnie zmianie – temu faktowi pozwany z kolei nie zaprzeczył. Zważywszy na wspomniany wcześniej konsumencki charakter umowy łączącej strony, niebezpiecznym byłoby przyjęcie wręcz, iż pozwany wprowadził powoda w błąd co do oferowanej przez siebie usługi, z wszelkimi tego konsekwencjami w postaci przysługujących powodowi uprawnień z art. 84 k.c. i oceny pism z k. 98 i 104 w świetle ewentualnego spełnienia przesłanek z art. 88 k.c.

W świetle powyższych rozważań stwierdzić zatem należało, iż pozwanemu nie przysługiwało co do zasady uprawnienie do obciążenia powoda jakąkolwiek kwotą z tytułu zwrotu udzielonych mu ulg w związku z zawarciem umowy z 26.09.2013 r., powodowi przysługiwał przy tym interes prawny w żądaniu ustalenia powyższego. Mając na uwadze powyższe, powództwo podlegało uwzględnieniu w całości, stąd orzeczono jak w pkt 1 sentencji.

Wobec uwzględnienia powództwa w całości, za przegrywającego sprawę należało uznać pozwanego, obciążając go – na zasadach art. 98 § 1 k.p.c. – kosztami procesu w całości. Na podstawie art. 108 § 1 zd. 2 szczegółowe wyliczenie kosztów Sąd pozostawił referendarzowi sądowemu.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.